

РЕШЕНИЕ

№ 925

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 24.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10764** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба вх.№ 41146/15.11.2022г. от А. Г. Д., гражданин на Република Г., [дата на раждане] лично за себе си и в качеството си на родител на М. Г. Д., гражданин на Република Г., [дата на раждане], чрез адв. Б. Д. от АК П. с р е щ у Отказ за издаване на виза от 28.10.2022г. по заявления № RBA22000894V и № RBA22000895V/ 19.10.2022г. на З., ДП Р..

В жалбата се изразяват съображения за материална незаконосъобразност на акта, поради което се иска неговата отмяна. Твърди, че от приложените към заявлението писмени доказателства по безспорен начин се доказва целта на пътуването - планирано тържество във връзка със сключването на граждански брак между сестрата на Р. А., отправила поканата, и брата на жалбоподателката – К. Д., на което тържество желаят да присъстват. Считат, че с постановения отказ се нарушава правото им на личен и семеен живот – чл.8, ал.2 ЕКЗПЧОС. Иска се отмяна на оспорения акт, като противоречащ на закона и неговата цел.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Д..

Ответникът, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание.

СГП, редовно призована, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства:

Не е спорно, че жалбоподателката А. Г. Д., [дата на раждане] е майка на М. Г. Д., [дата на раждане], и двете – граждани на Република Г.. Подадени са заявления № RBA22000894V и № RBA22000895V/ 19.10.2022г. пред З., ДП Р. за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Приложила е към заявлението си копие от документи за самоличност и Покана-декларация с дата 18.03.2022г. от Р. А. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], с която декларира, че ще осигури издръжка и жилище на жалбоподателите за срок от 15 дни за времето от 01.05.2022г. до 01.05.2023г. В декларацията се сочи, че гостите ще отседнат в [населено място], [улица], като за собствеността на жилището представя нотариален акт №151/22.03.2008г., н.дело №314/2018г., удостоверяващо правото на собственост на Р. Д. и П. Г. върху имот, включващ и масивна сграда със застроена площ 36 кв.м., състояща се от приземен и един редовен етаж, в ПИ № 80, кв.25 по плана на [населено място]. Представени са и доказателства за налични парични средства на А. Д..

Не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че А. Д. има брат К. Д., намиращ се в България, че Р. Д. има сестра П. Д., както и че двамата имат планирано тържество за сключване на граждански брак.

Представено е писмо рег.№М-25620/15.12.2022г. на ДАНС, с което се доказва че е извършена съгласувателна процедура по подадените заявления, от Специализирана дирекция „М“ - ДАНС, съгласно Глава втора, чл.3, ал.3 от Инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г.

В оспорения отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание – „Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказва по убедителен начин, че целта на посещението е действителна и апликантът има намерение в срок и по определения начин да напусне страната“.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Ето защо, същата е допустима.

По същество е неоснователна, по следните съображения:

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице, завеждащ консулска служба на ДП на България в Р.. Компетентността на органа се установява със Заповед №95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед №38/23.08.2021г., съгласно която издателят на отказа е оправомощен да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ консулската служба, включително и има правомощието да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно, оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Съдът намира, че административният акт е издаден при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 10 т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно. Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване на целта на пътуването жалбоподателката е представила следните доказателства: Покана - декларация за частно посещение на чужденец и придружаващо го лице в Република България; нотариален акт за собственост на недвижим имот; Извлечение от банкова сметка.

В своята съвкупност доказателствата, представени в хода на административното производство не доказват, че целта на пътуването на жалбоподателката и дъщеря ѝ до Република България е частно посещение във връзка с предстоящо сватбено тържество на неин брат. Не се ангажираха доказателства, че А. Д. има брат К. Д., който законно пребивава в България, както и че му предстои сключване на граждански брак с П. Д., за която не се доказва да е сестра на Р. Д..

Също така, сам по себе си фактът, че канещото лице е български гражданин, че е представил нотариален акт за собственост (в съсобственост с друго физическо лице) върху етаж от 36 кв.м., в който заявява, че ще живее жалбоподателката и дъщеря ѝ, не налага извод, че е осигурена жилищна площ за двамата чужденци на посочения адрес, както и за личната ангажираност на канещия. Липсват доказателства имотът описан в НА да е регистриран на адреса, посочен в поканата.

С оглед гореописаното, следва да бъде приет за обоснован и основателен извода на административния орган, че не е доказана убедително и достоверно целта на пътуването.

Неоснователно е твърдението в жалбата за допуснато нарушение на чл.8 ЕКЗПЧОС - зачитане на правото на личния и семеен живот. В разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при

най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Твърдението за нарушено право на личен и семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото не са ангажирани доказателства за родствена връзка между жалбоподателката А. Д. и К. Д. и предстоящо негово сватбено тържество.

На следващо място съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона -да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в РБългария принадлежи на компетентния орган. Съобразявайки се с това, правото на личен и семеен живот на жалбоподателката и дъщеря ѝ не се отнема и не се ограничава, доколкото не се обосновава и доказва убедително и достоверно конкретната цел на влизането в България. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Относно искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение: Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ(ЗПП). Разноски следва да се присъдят в размер на 100 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която препраща чл.37 от ЗПП.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София град, Първо отделение, 4 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. Д., гражданка на Република Г., [дата на раждане] лично за себе си и в качеството си на родител на М. Г. Д., гражданка на Република Г., [дата на раждане] , чрез адв. Б. Д. от АК П. с р е щ у Отказ за издаване на виза от 28.10.2022г. по заявления № RBA22000894V и № RBA22000895V/ 19.10.2022г. на 3., ДП Р..

ОСЪЖДА А. Г. Д., гражданка на Република Г., [дата на раждане] лично за себе си и в качеството си на родител на М. Г. Д., да заплати на МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ, представлявано от министъра, с адрес - [населено място], [улица], разноски по делото в размер 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: